

Associacions col·laboradores

Estàtua del pare Pere instal·lada en 1959 enfront de l'ermita.

En aplegar la notícia a Dénia, varen ser comissionats immediatament dos delegats per a que es presentaren en València i reclamaren el dret de Dénia a posseir les despulles del venerable Pare, cosa que va ser concedida en l'acte.

Llavors va ser soterrat en l'archiu parroquial, permaneixent en este lloc fins que la barbàrie anticlerical en 1936 el va arrancar del seu descans. S'havien proposat cremar-lo alegant que només es tractava d'un ninot, demostrant-se lo contrari en tallar-li un dit i vore que era de carn i os. A la fi, les despulles foren portades al cementeri municipal i soterrades en una caseta.

Despuix de l'entrada en Dénia de les tropes "nacionals" en 1939, varen ser tornades les despulles del pare Pere a l'iglésia parroquial en solemne processó, quedant exposades al públic i

sent depositades definitivament en la paret lateral dreta del presbiteri, col·locant-se una làpida de marbre blanc que, en l'escut de Dénia i l'emblema franciscà, ostenta la següent llegenda: "**Aquí yace el cuerpo del P. Esteve ornamento de la Orden Franciscana e hijo ilustre de esta ciudad**". Esta làpida està adossada exactament en el lloc que ocupa el fèretre. En la paret de la capella de la Dolorosa hi ha una altra làpida de paregudes característiques, que té gravades les següents paraules: "**Deixeu fer a Deu y fassam lo que ell mana. ¿Qué mana Deu? Que l'amem de bona gana**".

P. F. C.

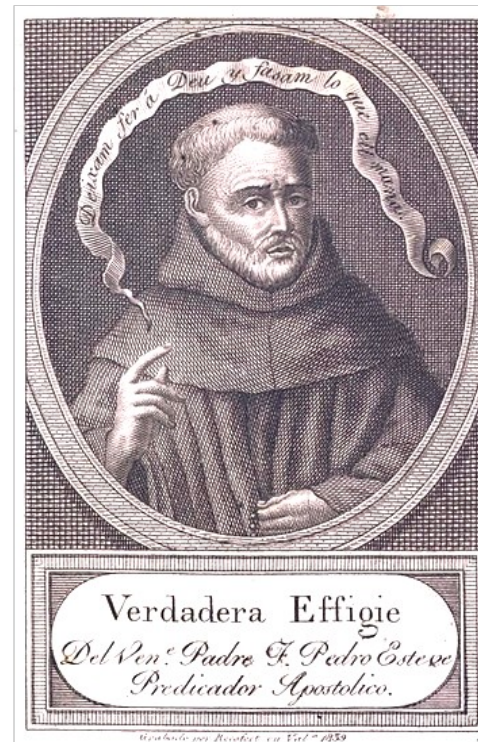
Tots els fullets de l'activitat *Tots els dies 9* realitzades fins ara se poden trobar en pdf en: www.convenciovalencianista.org i www.rogleconstantillombart.com

Tots els dies 9

- 64 -

14 de maig de 2022

(Parc de Torrecremada. Dénia)

Retrat de Pere Esteve, de Tomás Rocafort i López, 1839.
Archiu digital de l'Universitat de Navarra

Pere Esteve i Puig (Pare Pere)

(Dénia, 1582 – València ciutat, 1658)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

PERE ESTEVE PUIG (PARE PERE) (Dénia, 1582 – València ciutat, 1658)

Pere Esteve i Puig naixqué en Dénia el 19 d'octubre de 1582, fill de Pere Esteve i de Caterina Puig, matrimoni de llauradors acomodats del que naixerien cinc fills més: Joan, Agustí Celedoni, Maria Magdalena, Paula i Caterina Bàrbera. Sent un chiquet, i segons relata Roc Chabàs, ya reunia als seus companys per a “predicar-los”, i des dels set anys dejunava i disciplinava el seu cos en cilicis. Practicava la caritat, proporcionava menjar i vestits als més pobres i desvalguts.

Als diuit anys ingressà en el convent de l'Orde Franciscana de València ciutat, a on destacà com a model de virtut i humilitat. Quan ya havia professat decidí anar descalç per a complir de manera estricta la Regla de l'Orde; aixina realisaria els seus viages a diferents terres peninsulars.

Cursà, en singular aprofitament, estudis de Filosofia, Teologia, Moral, Escolàstica i Mística, sòlida base per als seus sermons, a la que unia la seua aptitud natural.

La seua vida eixemplar, els seus dots i les seues virtuts mogueren als seus superiors a nomenar-lo en 1614 Comissari de Terra Santa, càrrec que va eixercir per espai de quarantaquatre anys, per la qual cosa degué recórrer tota la Província de l'Orde predicant i arplegant almoines per als Sants Llocs. Poc despuix va ser nomenat predicador apostòlic en virtut d'un rescripte de Pau V.

Predicava de poble en poble. Li agradava parlar en les places públiques i el valencià era la llengua que amprava sempre. Ell dia que la seua oratòria era pròpia de gent del poble, pero persones molt principals tenien a gran plaer escoltar-lo, com el mateix virrei de València, Ferrando de Borja, el qual va parlar de les seues virtuts i fama de santitat a Felip IV, qui el cridà a la Cort, i quedà tan captivat pel seu tracte i discreta senzillea que li ordenà que el visitara en freqüència i que no s'absentara de Madrit sense llicència seua.

Vacà llavors un bisbat en Galícia; el rei li l'oferí al pare Pere, qui el rebujà en estes paraules: “*Senyor, Deu a mi no em vol bisbe, sino predicador dels brivons*”.

Quan el monarca li donà llicència per a retornar a València (viage que feu a peu, com de costum), mamprenqué en interès les seues predicacions per terres valencianes. La seua fama anà creixent degut a les diverses curacions i fets miraculosos que havia realisat durant l'epidèmia de pesta en València.

Quan en les seues correrries pels pobles passava prop de Dénia, solia retirar-se uns dies en soletat al Mongó –al que comparava en el mont del Calvari–, en la caseta que ell mateixa havia edificat per a meditar i preparar temes per als seus sermons. Allí va rebre la gràcia de visitar en esperit els Sants Llocs.

En 1633, en ocasió de patir Dénia unes febres contagioses que causaren una catàstrofe en la població, va convèncer als jurats de la ciutat a que feren una solemne festa a la Santíssima Sanc. Predicà durant la missa i, en acabar el Sant

Sacrifici, va repartir entre els malalts trossos de pa que havia beneït i, ¡cosa admirable!, tots els que tastaren aquell pa quedaren completament curats.

Volent erigir un santuari per a l'image de Jesús Pobre que posseïa, elegí com a emplaçament el caseriu de Benissa, en el mateix Mongó. En el primer viage que feu a Madrit donà a conèixer a la

Cort el seu projecte i immediatament contà en l'ajuda de la reina Isabel de Borbó, que li feu entrega de 4.000 reals, i de l'infanta Maria Teresa (futura reina de França), també de la comtesa de Medellín, que li donà 15.000 reals, i de la marquesa dels Vélez i unes atres grans senyores.

Deu concedí al pare Pere el poder de curar malalties en la senyal de la creu i al contacte de la seua saliva. Consten numeroses curacions i uns atres milacres; feu numeroses profecies que es compliren vivint ell, i unes atres despuix de la seua mort; va fer diversos viages en esperit, concretament un a Alcalà d'Henares; donà vida a un chiquet que havia naixcut mort, i feu que es multiplicaren les hòsties durant una de les seues misses.

Va fallir a la mijanit del dumenge 3 de novembre de 1658, als setantassis anys i quinze dies, en suma quietut i admirable assossec.

Per a que no es moguera una multitud, degut a la seua santetat, fama i popularitat, els seus superiors no anunciaren la seua mort i manaren que no feren senyal les campanes. No obstant, la notícia es va divulgar ràpidament per la ciutat i, ya molt de matí, la gent omplia l'iglésia de Sant Francesc, proclamant-lo tots com a sant. Els religiosos, tement un atropell per la devoció dels fidels, determinaren enterrar-lo a tota pressa en la sepultura comuna.

Cinc dies despuix de la seua mort, a petició de tota la ciutat, del clero i la noblea, el convent de Sant Francesc li va fer solemnes honres fúnebres, a les que varen assistir el Capítul de la Metropolitana i els jurats en les seues insígnies en representació de la ciutat.

A la nit següent va ser tret el cos del venerable de la fossa comuna dels religiosos i, tancat en una arca de fusta, va ser depositat en la caseta de la paret de la capella de sant Lluís Bisbe, a on va permanéixer fins al 20 de febrer de 1839, quan, exclaustrats els religiosos i ocupat el convent com a quarter, uns soldats varen descobrir la caseta, i en ella l'arca.

Caseta del pare Pere